

opusdei.org

Homilie preláta Opus Dei při kněžském svěcení

„Budte nástroji jednoty....
přiveďte mnoho duší blíže k
Bohu.“ Homilie biskupa Javiera
Echevarrúi při svěcení 42
nových kněží v Římě 21. května
2005.

06.07.2005

Mí nejdražší synové, kteří se brzy
stanete kněžími; drazí bratři a sestry:

Obracím se na vás s pozdravem sv.
Pavla Korintánům, který jsme právě

slyšeli: „milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství Ducha Svatého ať je s vámi se všemi“ (2. Kor. 13, 13).

Dnešní den, Slavnost Nejsvětější Trojice, je v církvi velkým dnem. Oslavujeme a adorujeme nejvyšší tajemství naší víry, ústřední tajemství křesťanského života, a ještě více, nejvyšší tajemství života každé ženy a každého muže, kteří všichni jsou pozváni k účasti na životě Boha. Tato pravda, kterou nám zjevil Kristus, nekonečně přesahuje intelektuální kapacitu všech stvoření a zakládá „ovoce a završení celého našeho života“ (Sv. Tomáš Akvinský). Jak řekl. Sv. Augustin, „toto je tvá úplná radost a neexistuje žádná větší: těšit se Nejsvětější Trojicí, k jejímuž obrazu jsme byli stvořeni.... Toto nazírání je nám přislíbeno jako cíl všech našich skutků a věčná dokonalost naší radosti.“

K radosti z tohoto velkého svátku se připojuje radost ze svěcení čtyřiceti dvou nových kněží. Srdečně gratuluji jejich rodinám a ujišťuji je, že jsou zvláštním způsobem přítomny v našich modlitbách. Ale také byste se měli velmi mnoho modlit za tyto nové kněze: potřebují teď vaše modlitby víc, než kdy jindy. Ve stejné chvíli vzdáváme díky Bohu, který nás nezanechává bez Kristových služebníků, a prosíme Ho, aby byli ještě hojnější po celém světě.

Kněz, muž Eucharistie

Duchovní bohatství kněžství je enormní. Každý kněz je, působením svátosti kněžství, zvláštním způsobem připodobněn nejvyššímu a věčnému Knězi a je zmocněn ho viditelným způsobem reprezentovat přede všemi, aby jednal „*in persona Christi Capitis*“, tedy jako živý nástroj Krista, Hlavy církve.

Zvu vás ke krátké reflexi některých aspektů, které čerpají z tohoto specifického svátostného připodobnění Kristu; Mám na mysli eucharistickou, eklesiologickou a mariánskou dimenzi služebného kněžství.

Mezi kněžstvím a Eucharistií existuje nerozlučitelné spojení: Kněz je zde pro Eucharistii a Eucharistie – která je Chlebem života pro všechny křesťany – může být posvěcena jen biskupy a jejich pomocníky, kněžími. Velikonoční tajemství smrti a vzkříšení našeho Pána je zpřítomněno, svátostným způsobem, v oběti mše svaté. Benedikt XVI. podtrhl tuto pravdu víry od prvních okamžiků svého pontifikátu. Když hovořil o „prozřetelnostním souběhu“ začátku své Petrské služby s Rokem Eucharistie, řekl: „Eucharistie činí trvale přítomným Vzkříšeného Krista, který nám

neustále dává sebe sama a zve nás k účasti na hostině svého Těla a Krve.“

Drazí kandidáti kněžského svěcení: Mějte stále na paměti, že dar a úkol konsekrování Eucharistie, který vám náš Pán dnes uděluje, s sebou nese velkou zodpovědnost. Občas vám přijde na mysl, že jste jen lidé, a to je pravda: to jsme všichni. Ale nemějte strach. Bůh, který vás povolal, vám také nabízí všechnu svoji pomoc, abyste byli svatými kněžími, tedy kněžími, kteří jsou zamilovaní do Krista, oddaní spáse duší, plně k dispozici potřebám apoštolátu. Následujte příklad svatého Josemaríi, který se rád označoval za „kněze Ježíše Krista“, a také za „hříšníka, který je bláznivě zamilován do Ježíše Krista.“ Oba jsou dokonale slučitelní, protože – jak učil náš zakladatel – s ničím nesrovnatelná důstojnost kněze je „velikost, která je nám propůjčena: je naprosto slučitelná s mojí vlastní malostí. Modlím se k

Bohu, našemu Pánu, aby všem nám kněžím daroval milost vykonávat svaté věci svatým způsobem, aby se ve všech aspektech svého života odrážely divy Boží velikosti.“

Kněz, tvůrce společenství

Jestliže církev „vytváří“ Eucharistii skrze své kněze, je rovněž pravdou, že církev sama se „rodí“ z Eucharistie, jak ve své encyklice zdůraznil Jan Pavel II. Eklesiologická dimenze kněžství vychází nutně z jeho dimenze eucharistické. Kněz je pro Eucharistii v církvi a ve službě církvi. Bez plného společenství s římským biskupem a svým vlastním ordinářem kněz nemůže poskytovat pravou službu církvi. Důležité svědectví tohoto faktu, které k nám přichází od nejranějších dob, nacházíme v samotné liturgii mše svaté, kde je vždy zmíněna univerzální církev, římský papež – její viditelná hlava, stejně jako místní

biskup a ostatní biskupové ve
společenství se Svatým stolcem.

V tomto bodě bych rád připomenul, s
vděčností k Pánu, našemu Bohu,
působivou manifestaci společenství,
kterou jsme viděli v Římě a po celém
světě během těchto uplynulých
týdnů. Církev se ve všech svých
částech společně sešla, nejprve kolem
Jana Pavla II., v rozloučení plném
citu, který ho provázal na jeho
odchodu z této země, potom kolem
Benedikta XVI. Během těchto dnů se
církev projevila živější, než kdy jindy,
z podnětu Ducha Svatého. Je úkolem
každého z nás – kněží na prvním
místě – zajistit, aby se toto
podivuhodné bohatství
nepromarnilo, ale naopak v
budoucnosti ještě více posílilo. Z
citového a účinného společenství
všech katolíků s Náměstkem
Kristovým nevyhnutelně vyplýne pro
církev a pro celý svět mnoho dobra.

Drazí kandidáti, vedle radostného nabízení mnoha modliteb a obětí za papeže spolu se všemi věřícími, máte od nynějška ve svých rukou zvláštní prostředky k upevnění tohoto společenství. Vaše připodobnění ke Kristu Knězi vás uschopňuje učit Slovo Boží s autoritou. Neustále se prohlubujte v doktríně církve, kterou znáte dobře, především příkladem vaší naprosté věrnosti magisteriu. Ve vašem konkrétním případě musí být povolání k budování communia v církvi vyjádřeno tím, co svatý Josemaría nazýval „dominantní vášní“ v Opus Dei: milovat celým srdcem jednotu Prelatury, jako vyjádření jednoty církve, jíž je Dílo malou částí. Proto byste měli být „nástroji jednoty“ mezi jednotlivci ve všech apoštolských aktivitách, kterých se účastníte. Čeká na vás velký úkol, mé děti; a jak účinná bude služba, kterou nabídnete církvi!

Další specifickou cestou, kterou jako kněží musíte využívat k budování společenství, je vaše radostná odevzdanost – dokonce i když jste unaveni – službě svátosti smíření, která je vám nyní svěřena. Tato svátost, smiřováním s Bohem a církví věřících, kteří uznávají svoji hříšnost, a posilováním milosti v těch, kteří ji záslužně přijímají, je přivádí do communia s Bohem a druhými. To pro vás musí být další „dominantní vášeň“: Přivádět mnoho duší blíže k Bohu prostřednictvím svaté svátosti pokání.

Toto doporučení se nás týká všech: Konejte velkou katechezi o zpovědi. Přiveďte své přátele, příbuzné a známé ke svátosti Božího milosrdenství. Učiníte je šťastnějšími a také oni se budou cítit povzbuzeni k přivádění dalších lidí ke zpovědi.

Mariánský rozměr kněžství

Nyní bych chtěl hovořit, ačkoliv jen stručně, o třetí dimenzi kněžství: jeho zvláštním vztahu k Marii.

Kristus Vykupitel, na jehož místě my kněží stojíme, není abstrakce, ale konkrétní Osoba: je věčný Syn Boží, narozený v čase z konkrétní ženy, jejíž krev koluje v jeho žilách. Je knězem přesně natolik, nakolik je člověkem. Ježíš si přál přidružit svoji matku k dílu vykoupení. Skutečně, z vrcholu kříže oslovil svého učedníka těmito úžasnými slovy: „hle, tvá matka“; a Marii: „hle, tvůj syn“ (srov. Jan 19, 26n). Jistě je Mariiným synem každý křesťan, ale kněz je jejím synem také díky novému titulu: když Ježíš oslovil Jana, hovořil k muži, který byl předchozí odpoledne v horní místnosti obdařen kněžskou důstojností.

Pojďme rozjímat o slovech Jana Pavla II., když píše, že „v ‘památce’ Kalvárie (ve mši svaté) je přítomno vše, co Kristus vykonal svým

utrpením a smrtí. Tudíž je zde přítomno i všechno to, co Kristus udělal pro nás vzhledem ke své Matce...”

„Prožívání památky Kristovy smrti v Eucharistii znamená také neustálé přijímání tohoto daru. Znamená přijímání – jako Jan – té, která je nám nově dána jako naše matka. Znamená to také přijímání závazku být připodobňován Kristu tím, že se sami dáme do školy jeho matky a dovolíme jí nás doprovázet. Marie je přítomna, s církví a jako Matka církve, v každém z našich slavení Eucharistie. Jsou-li církev a Eucharistie neoddělitelně spojeny, mělo by se totéž říci o Marii a Eucharistii“ (Ecclesia de Eucharistia). Tudíž, zvláštní vztah kněze k Eucharistii implikuje také zvláštní vztah kněze k Marii.

Některé úvahy svatého Josemaríi mají pro nás všechny univerzální

platnost, ale tím více během Mariina měsíce v tomto Roku Eucharistie.

Napsal: „pro mne je první mariánská pobožnost – chtěl bych ji tak vidět – mše svatá... Každý den, když Kristus sestupuje do rukou kněze, je obnovována jeho skutečná přítomnost mezi námi, s jeho Tělem, s jeho Krví, s jeho duší a s jeho božstvím: je to stejné Tělo a stejná Krev, které přijal z Mariina lůna.“

Tyto úvahy nabízím vám všem a také sobě: Snažme se je během následujících týdnů, kdy se připravujeme ke slavnosti Těla Kristova, velmi často podržet v mysli.

A nakonec bych vám rád předal myšlenku Benedikta XVI z homilie, kterou pronesl před několika dny, když převzal Baziliku sv. Jana Lateránského, sídlo římských biskupů. Papež nám připomíná, že z eucharistické oběti se rodí a rozvíjejí apoštolské touhy Božího lidu, a dodává: „V tomto tajemství se Kristus

mezi námi stává trvale hmatatelným.
Zde, znovu a znovu, dává sám sebe.
Zde, znovu a znovu, je jeho srdce
probodeno; zde dodržuje svůj slib,
slib, že z kříže potáhne všechny věci
k sobě... Díky Eucharistii se církev
stále znovu rodí! Církev není nic
jiného, než síť – eucharistická
komunita! – v níž každý z nás přijímá
téhož Pána, stává se jedním tělem a
objímá celý svět.“

Na přímluvu Matky církve, Matky
kněží, Matky všech křesťanů. Amen.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
homilie-prelata-opus-dei-pri-knezskem-
sveceni/](https://opusdei.org/cs-cz/article/homilie-prelata-opus-dei-pri-knezskem-sveceni/) (22.02.2026)